

הספר לקבלן אחר — בטענה שלא עמדו בלוח-הזמנים ועיכבו את הבנייה. "זה מצחיק!" אומר ברגמן. "קיבלנו את התוכניות החדשות רק ב-30 במארס, ורק אז יכולנו להזמין את הברזל החדש במקום זה שהם פסלו. מאז שהגיע, עבדנו במלוא הקצב. כבר ב-30 באפריל יצקנו גג של 100 מ"מ בטון. בתוך 30 יום מרגע קבלת התוכניות ביצענו את כל העבודה במהירות עצומה. ופיתאום לקבל מיכתב שרוצים למסור הכל לקבלן אחר?! הם פשוט רוצים לסלק אותנו מהתמונה. כדי שלא נחשוף את עניין התוכניות המקורי ריות של כבירי. גם ראש המועצה, בנימין פגל, לא נוקף אצבע. אנחנו פונים אליו זה חודשים רבים, בכל לשון של בקשה, אבל הוא פועל או בתמימות או מתוך חוסר-הבהנה, ואינו מוכן לעשות דבר."

זיגל נכנס

לתמונה

ר"ז זמנית החלה המישטרה חוקרת, ע"י צוות ממחלקתו של בנימין זיגל, ממח" לקת ההונאות, בפרשה אחרת הקשורה ב- ברגמן, מדלג והמנהגס כבירי. מספר ברי גמן: "כשגמרנו לחתום על חוזה העבודה לבניית בית-הספר, בחודש מאי 1977, ב- אחת הישיבות שלנו, פנה אלינו כבירי ואמר: 'עכשיו תוציא פינקס-צ'קים' שאל- נו בתדהמה לשם מה. הוא ענה: 'לשם תרומה'. הוא אמר שהוא רוצה שנתרום למוסד של מ"ח"א (לטיפול בילדים חרשים- אילמים). חשבנו שכבירי פעיל במוסד הזה, ורצינו, בתוס'לב לתת לו המחאה על סך 1,000 לירות. אבל הוא אמר: 'אל תעשו שחוק, תנו עשרת אלפים!' נדהמנו מכך. הוא חזר שוב על הדברים ואחר- ממש אמר לי: 'מה אתה פוחד? תקבלו את הכסף הזה בחזרה'. סירבנו, אבל הוא התעקש. התחלתי לכתוב המחאה על 3,000 לירות, והוא אמר שעל פחות מ-5,000 אין מה לדבר. לא רצינו לריב איתו, והסכמנו. אחר-כך הסתבר שהמוסד הזה מטפל בבתו של כבירי.

"הוסבר לנו מבחינה מישפטית" ממשך ברגמן, "שהמישטרה חייבת לחקור בעניין מפני שהוא הכריח אותנו לשלם. הוא זה שמאשר את החשבוניות ואת שאר העני- ייגים הכספיים, ולכן כל אחד שצריך אותו הוא לוקח ממנו כסף. זהו שוחד. זהו עובר ציבור שכפה עלינו וודאי גם על אחרים, לתת תרומה. לא משנה שהכסף אינו עובר לכיסו-שלו."

בינתיים ממשיכים הקבלנים לעבוד, מבלי שיקבלו פרוטה ואפילו על החשבון. למרות שפרקליטם היפנה את תשומת-ליבו של היועץ המישפטי של המועצה, עורך- הדין מנחם נחליאלי מחיפה, לעניין זה, לא נעשה דבר. הפרשה נמסרה לבוררות. ברגמן ומדלג טוענים כי מופעלים עליהם לחצים שונים ללא-הרף, כדי שיזנחו את טענותיהם, ומדגישים כי אין בדעתם להי- כנע.

"דרך של

טרור אישי"

ב פי מהגרים המועצה, מרדכי כבירי, שסירב תחילה בכל תוקף להגיב ו- הציע להמתין לפסק הבוררות, טענות-נגד קשות. הוא טוען כי מזה כמה חודשים הוא נתון לאיומים ולניסיונות-סחטנות בלי תיפוסקים. לדבריו, הוא עובד במועצה האזורית מנשה כמהנדס בחצי-מישטרה, שכאשר זאר זמנו הוא מקדיש לעבודה ב- חברה שחלק ממניותיה בידיו, לדבריו, התוכניות המקוריות שמסר לשני הקב- לנים היו מצויינות. "אינג'ינר שהוא מוצה בטכניון לבק אותן", אומר כבירי, "וקבע שנתן דברים לפיהן, לא אינני מוכן לנקוב בשמו."

הוא טוען כי הקבלן, דב ברגמן, ניסה לשחד אותו פעמים רבות באמצעות מי- ש לוח חבילות והזמנות לארוחות, כדי לשכ- נעו לאשר את הברזל הפסול, וכי ברגמן איים עליו, בין השאר, שיגרום לו נזק ניכר בכך שיאלצו השב"ל לוצייעים עבור העיכובים ופסילת הברזל. ואף ביא לפי- טוריו מעבודתו במועצה. "ברגמן קנה את הברזל הנקי באום אל-פחם ב-1,000 לירות וזל יותר מאשר בחדרה", אומר כבירי, "הביא 30 טון ברזל, הורוח הנקי שלו היה 30 אלף לירות. לכן הוא עשה הכל

היא עברה חוויות של סמים, של מעצרים ושל בריחות, ועכשיו היא יושבת בשקט בכפר ומציידת

הנקראים השקטה

עלידי המישטרה, של בריחות ומצב נפשי מעורער. השנים שיכלו את הוריהם בזה אחר זה, בהבדל של שנה אחת. כעת, שלו-שעשרה שנה אחרי שהכירו זה את זה, הם מנהלים חיים שקטים ב- כפר. יגאל עוסק במוטיקה, ג'וד מצוירת, ציוריה, שאותם היא מגדירה כ-"ריאליזם נאווי", מצטיינים בפשטות, ומאוכלוסים בטיפוסים מוכרים ובנופים של כפר. בכיתה הגדוה ככפר-הדר מת- רווחת ג'וד קראוס על הכורסה, ומספרת:

שהיא אומרת ששמה ג'וד קראוס, שואלים אותה כימעת תמיד אם היא מכירה את שמוליק. רק מעטים יודעים כי היא מכירה את הזמר המפורסם, שאישיותו שנויה במחלוקת, מקרוב מאד. כי היא גיסתם השקטה והלא-מפורסמת של האחים שמוליק וצדוק לבית קראוס. ג'וד נשואה לצעיר באחים, יגאל והיא, יחד עם רבקה, אחותם של הקראוסים, נמנית עם החלק השקט של שבט בני-קראוס.

מאתורי האשה הצעירה כחלת-העיניים מסתתר סיפור חיים בלתי-רגיל. 13 שנים מתוך 28 שנותיה בילתה בחברת בעלה, יגאל קראוס. שניהם עברו יחד חוויות משותפות, שניהם הספיקו להתחתן זה עם זה, להתגרש זה מזה, לשוב ולחיות ביחד. בתם בת השש, מילי, נולדה בתקופה שבה היו נשואים. בתם בת ששת החודשים, יעל, נולדה שלא במיסגרת נישואיהם של הוריה יוצאי-הדופן. יגאל וג'ודי התנסו יחדיו בחוויות של בית-ספר, תיכון, אחר-כך בחוויות של סמים, של לימודים בחו"ל, של מעצר

כדי שנוותר לו בנושא הזה. אחרי שנפסל הברזל לשימוש הגיש כבירי תלונה לרשם הקבלנים והממונה על הבנייה ורק כך הצליח, לדבריו, לאלץ את ברגמן לסלק את הברזל הפסול מהשטח. הוא אומר: "כל כוונתו להטריד אותי ולגרום לי אי- נעימויות בדרך של טרור אישי, וכל זאת כדי להשיג ויתורים לגבי איכות הבנייה של בית-הספר, כדי לחסוך בכסף."

על טענתו של ברגמן כי לא קיבל את הכספים המגיעים לו אומר כבירי, כי ה- קבלן קיבל כבר חלק מהכסף למרות שלא הגיש את חישוב הכמויות כנדרש. הוא הגיש למועצה חשבונות מנופחים על עבר דות שלא בוצעו. הוא טוען, "וסירב במשך תקופה ארוכה להגיש את החישוב הזה כדי שלא נוכל לבדוק אותו. הטענה שלא קיבל כסף היא שקר גס. עבור החשבון השני הוא קיבל 260 אלף לירות."

אשר לטענה כי אילץ את ברגמן לתת לו תרומה עבור מ"ח"א, דבר המצוי עתה בחקירת המישטרה, אומר כבירי: "לי אין טובת-הנאה אישית מהתרומה מזאת. זהו נושא לא-ינעים, אבל הכל כשר למהדרין. לדעתי צריך למנוע את פירוטם המיקרה, רק בגלל הילדים המיסוכנים. ברגמן, במחשבו תיו הודוניות, החליט שזה שוחד. אבל הוא-עצמו שלח לי חבילה ענקית לחג. הבן שלו רצה להעביר אותה למכונת שלי, וסירבתי. לא לקחתי."

כבירי טוען כי המועצה והוא-עצמו נחר שים בהחלטתם להפסיק את עבודת הבנייה שמבצעים ברגמן ומדלג בבית-הספר ה- חדש, אך אלה אינם שועים להוראותיהם וממשיכים לעבוד.

מי קבר

את בית-הספר?

"הד"ם!" טוען דב ברגמן. סיי- פור החבילה ששלחתי כביכול אל כבירי, מצוץ מן האצבע. אנחנו גם מעולם לא אכלנו איתו, וכל החבילה' הזו היתה בסך-הכל שני עטים ופינקס עם השמות שלנו ושל השותפות, ששלחנו לרבים. אנחנו אפילו לא זוכרים אם נתנו לו אותה. ברגמן ומדלג מכהישים כל קשר עם איומים כלשהם שהופנו אל כבירי. אנחנו פשוט אמרנו לו מה בדעתנו לעשות. הם טוענים, "כוונתנו היא לגרום את סיי לזקו מהמועצה. חדיחולק. אסור שאדם כזה ישמש מהנדס המועצה. גם הסיפור שלו על כך שכביכול התעשרנו מהפרשי מחירי הברזל בין אוס-אל-פחם לחדרה, מנופח מעבר לכל פרופורציה. ההבדל בין מחיר טון ברזל יקר לזול אינם עולים בשום מיקד רה, על 80-70 לירות.

ועל התוכניות שלו, המצויינות לטע- נת, יכולים להעיד רבים. לפי התוכנית המקורית שלו היה בית-הספר צריך להי- בנות במיפסל נמוך מדוך-העפר הסמוכה אליו. חלונות בית-הספר מקבילים לדרך. למרות הבקשות מצידנו, ומצד מורי בית- הספר ואחרים בכפר, להעלות את המיפסל, הוא לא עשה דבר. — "הוא קבר את בית- הספר של ברטעה" וזעם מדלג. יליד ה- כפר.

שני הקבלנים מנהלים יומני-עבודה ש- בהם נרשמות הפעולות השונות. הם מספ- רים כי אין אף יומן אחד מאלה הקשורים בעבודת בית-הספר שבו לא בוצעו שינויים מדי יום. התוכניות שוננו ללא-הרף והיומנים מעידים כי העבודה כולה עלתה לפחות פיי-שניים מכל בניין אחר, המתוכנן היטב מראש, השינויים כולם נעשו עלידי כבירי וקורבר.

ברגמן ומדלג מקווים כי יסיימו את בניית בית-הספר לקראת חודש ספטמבר השנה, לפתיחת שנת-הלימודים החדשה. "אל-א-ס-כ"ן יחליט כבירי להעניש את הכפר, ולסלק אותנו בכוח כפי שהוא רוצה. אבל עד כעשיו הוא רק איים, וכי שנקב תאריך שבו עלינו להפסיק את ה- עבודה, היכינו באותו יום לצוות המחליף, אבל איש לא הגיע."

כיום טוען ברגמן כי מאז סיפר את סיפורו הפך מטרפה להטרדות טלפוניות בלתי-פוסקות בכל שעות היום והלילה. הוא אינו ישן בלילות, שותפו רותח מועם, ובניית בית-הספר של ברטעה מתעכבת. נראה כי אם לא יינקטו צעדים מידיים, יוסיפו ילידי הכפר — הלומדים בתנאים של צפיפות נוראה בחדרי החרים של בית- הספר הישן ובשתי מישטרות — ללמוד כך גם בשנה הבאה.

נזרקתי

לכל הכיוונים

יירתי עד גיל 15. את האהבה לציור ירשתי מאבי, שהיה צייר מחונן, אך כעולה חדש מפולין נאלץ למצוא את פרי נסתו כצייר-שלטים. שנות ילדותי עברו עלי בבתיים. אני ואחי מירון, שהוא עובד